

Шен Цзяле
Студент гр. БШ-16
Науковий керівник доц. Колодяжна А. В.
Київський національний університет технологій та дизайну
м. Київ, Україна

ВЕСНЯНКИ

У давніх слов'ян рік починався весною. Березневе літочислення зберігалося до 1409 року. За цим літочисленням Нестор-літописець розпочав «Повість временних літ». У свідомості давнього землероба новий трудовий рік починався з відродженням навколишньої природи і з пробудженням матері-землі від зимового сну, з першою оранкою і сівбою. Весну зустрічали радісно і пишно, з піснями, танцями, іграми. Ці пісні називали веснянками. Існують і паралельні назви: в Галичині – гаївки; на Поліссі – маївки; на Волині – рогульки. Гаївкою в західних областях України називають ігрові дії, пов'язані переважно з весняними святами, а також увесь фольклорний комплекс весняного свята. Назва ж «веснянка» об'єднує всі пісні, які співають на вулиці від ранньої весни аж до зелених свят.

Як тільки починали танути сніги, дівчата виходили на пагорби, «на високу гірку», іноді навіть вилазили на дерева і співали пісень, запрошуючи весну скоріше повернутися. Цей обряд називався «закликанням», або «гуканням» весни:

Благослови, мати,
Весну закликати
Весну закликати,
Зиму проваджати.

З приходом весни землероб мріяв про той час, коли можна буде «поля орати». Тому з таким нетерпінням чекав повернення з вирію птахів – провісників весни. Вони нібито на своїх крилах приносили тепло, щоб скоріше настала благодатна пора. Подекуди в українських селах випікали з борошна печиво у формі пташок та давали їх дітям. А вони виносили їх на

довгих палицях у двір, підкидали вгору і співали. У піснях і примовках звертались до птахів з проханням замкнути ключами зиму, «відімкнути землю», повернути тепло. В основі цих пісень – магичні заклинання, якими хлібороби намагалися сприяти майбутньому врожаєві.

Хасан Чакван Ізадін Хасін

Студент гр. БДі-16

Науковий керівник доц. Колодяжна А. В.

*Київський національний університет технологій та дизайну
м. Київ, Україна*

НАРОДНИЙ КАЛЕНДАР УКРАЇНЦІВ

Людина з початку свого існування вела певні спостереження за природою і на основі цього виник календар. З давніх-давен український народ жив у сприятливих природно- кліматичних умовах, серед родючих ґрунтів, розкішної рослинності та багатого тваринного світу. Природа завжди була в основі матеріальної та духовної культури наших пращів і поставала в народних уявленнях Матір'ю-Берегинею. Відповідно і ставилися вони до природи по-синівськи шанобливо і дбайливо, а будь-яку діяльність у ній узгоджували з її законами.

Український народ споконвічно хліборобський. Протягом століть він виробив велику хліборобську культуру, яка позначилася на його психології, характері, світогляді. Творець ранньої культури нашого народу – народний календар зібрав за всю історію розвитку і хронологічно систематизував віру, прагнення, життя та ідеали наших пращів. Народний календар – це система історично обумовлених дат, подій, спостережень за навколишньою дійсністю, народних свят, інших урочистостей, які в певній послідовності відзначаються протягом року. Народні традиції і звичаї адекватно відображають сутність, зміст і характер подій та явищ у природі, житті, зокрема у трудовій діяльності, побуті і дозвіллі людей.